

Älvorna på ängen

Det var förra hösten, en mörk novemberkväll. Jag hade fått en ny kamera i födelsedagspresent, en kamera med blix, och var så ivrig att prova den. Jag tänkte, att eftersom det fanns blix på kameran, så spelade det ingen roll att det var mörkt ute, jag kunde fota i alla fall. Jag tog alltså på mig jacka och gummistövlar och gick ut i mörkret. Jag gick inte så långt, bara runt huset och fotograferade lite överallt i vår trädgård. Jag fotade i alla buskar och snår, rabatter, jordgubbslandet, trädstammar, grenar, husväggen och vissna blad på marken. Jag tog närbilder och panoramabilder. Jag testade olika avståndsställningar, så att det skulle bli olika bilder från en och samma plats, med skärpan på olika ställen. Jag riktade kameran åt olika håll, fotograferade i alla vinklar och vrår. Överallt i vår trädgård fotograferade jag, med min nya fina kamera med blix.

När jag kom in tog jag ut SD-kortet och stoppade det i datorn. Jag hade tagit flera hundra bilder och de flesta var suddiga eller totalt ointressanta. Jag bläddrade snabbt igenom dem, stannade upp vid några, kopierade in dem i datorn och slängde de övriga. Det var inte många bilder som var värda att spara, och jag tänkte att det var nog inte en sådan god ide ändå, att fota på måfå som jag hade gjort. I morgon skulle jag gå ut i dagsljus och testa kameran igen. Om jag skyndade mig hem från skolan, skulle jag hinna ta några kort innan det blev mörkt.

Då såg jag den, BILDEN!

Det var en liten, liten älva. Hon satt i den taggiga rosenbusken på ett fruset nypon och åt glupskt. Hon var inte större än en humla, så liten och nätt. Trots att hon bara hade en tunn klänning på sig, såg hon inte ut att frysa.

Jag tittade snabbt igenom de övriga bilderna, för att se om det fanns några fler bilder på älvan. Men det var inga fler, bara den där enda bilden på den lilla, lilla älvan, som satt i lugn och ro och åt i vår nyponbuske.

Jag plockade fram en ficklampa och sprang ut i trädgården igen. Jag letade i rosenbusken och överallt i trädgården. Någon älva såg jag inte. Men på flera ställen var nyponen urgröpta, som om någon ätit av dem. Maskättna hade jag tänkt, om jag inte visste det jag nu visste.

Varje dag efter skolan letade jag, förgäves. Älvan såg jag inte mer. Till sist, när de första stora snöflingorna föll och ett vitt täcke lade sig över vår trädgård, gav jag upp. Jag insåg att den lilla älvan, måste ha gått i ide för länge sedan. Nu låg hon säkert och sov i någon lövhög, under snötäcket. Jag fick helt enkelt ge mig till tåls till våren. Då skulle jag nog få se älvan igen, tänkte jag.

Så kom då äntligen våren till sist. Snön smälte, gav vika för blåsippor, tussilago och hela marken täcktes av vita sippor. Flera gånger tyckte jag mig se, något som kunde vara älvor på ängen. Men varje gång jag smög mig närmare, försvann de snabbt igen. Förr hade jag säkert tagit dem för bin eller blomflugor, och inte brytt mig om dem alls. Men nu var jag övertygad om att hela ängen var full av älvor. Bara jag kunde hitta på ett sätt att komma dem nära utan att skrämma dem. Men hur skulle det gå till?

Om jag bara kunde göra mig osynlig!

Plötsligt visste jag hur det skulle gå till. Uppe på vinden i ett hörn, stod nämligen tomtens knotiga stav. I nedersta lådan i den gamla trasiga byrån, som också stod på vinden, fanns fantasins glasögon. Varje julafton när jag var liten, hade tomten kommit med julklappar, stödd på denna stav. På sin näsa hade han haft fantasins glasögon. När jag blev äldre, slutade tomten att komma. Julklapparna låg i stället under granen, och vi turades om att dela ut dem på julafton. Jultomten trodde jag inte längre på. Men sista gången han kom, hade han glömt kvar sin stav och fantasins glasögon. Nu fanns de uppe på vinden, dammiga och bortglömda.

Jag kunde inte fort nog komma upp på vinden, för att leta fram staven och glasögonen. Nu stod jag där med tomtens stav i min hand och fantasins glasögon på min näsa. Jag knackade med staven tre gånger i marken och viskade den gamla trollramsans, som min gammelmorfar lärt mig en gång för länge sedan. Jag kände hur jag upplöstes och försvann. Nu var jag osynlig och kunde närma mig älvorna utan att de såg mig.

Och jag såg att där fanns elva små, små älvor på ängen.

Hela sommaren tillbringade jag varje ledig stund, osynlig på ängen. Jag lärde känna älvorna och deras värld. Där var den vackra Elvira, som speglade sig i daggkåpens dagg och kammade sitt långa ljusa hår, medan hon drömmande såg bort mot horisonten. Matematikern Edit, kunde lösa alla upptänkliga problem av vetenskaplig natur. Estrid, djurvännen, hade alltid något litet skadat djur att ta hand om. Insekter, skalbaggar, maskar alla kom de till henne och sökte hjälp. Den lata Ester, tyckte allt var så långtråkigt. Hon sov mest bort alla de långa sommardagarna. Storasystrer Esmeralda hade ett väldigt sjå att hålla reda på alla sina systrar. Ellen, busungen fick hon ofta läxa upp, efter något bussträck. Men Ellen bara skrattade och busade vidare. Erika och Emma hade alltid hemligheter för de andra. Tätt, tätt ihop satt de och viskade och skrattade med varandra. Elin blev avundsjuk och brukade försöka tjuvlyssna. Men då fick hon sig en uppsträckning av näst äldsta system, Elsa. Tjuvlyssna fick Elin inte göra och hon skulle inte vara så nyfiken, fick hon veta. Elsa tyckte alltid att hon visste bäst och ordnade och ställde, så att allt blev som hon ville. Hon var ganska sträng mot sina systrar. Till slut fanns där lilla Elva, som lekte hela dagarna. Hon älskade livet och fann alltid på något roligt att göra. Elva hade fått sitt namn, därför att hon var nummer elva i syskonskaran.

Jag hörde ofta älvorna prata med varandra, med sina ljusa knappt hörbara röster. De talade om jättarna och trollet, som de var så rädda för. Jag förstod till en början, inte alls vad de menade. Det fanns väl inga jättar och troll utanför vårt hus. Men så en dag såg jag min kattunge, Tusse, när han låg på lur i gräset. Han hade fått syn på Ester, när hon halvsovande låg och blundade i solskenet. I sista sekund upptäckte Esmeralda honom och varnade Ester och de andra syskonen. Det blev ett

väldigt tumult. Alla flaxade omkring och skrek: ”Trollet kommer, trollet kommer!” Tusse var alltså det troll, de alla var så rädda för. När jag tänkte efter insåg jag att det var alldeles naturligt. Katten utgjorde verkligen en stor fara för dem. Som tur var hade de ju sina vingar, så de kunde flyga iväg, så snart Tusse närmade sig. Ingen allvarlig olycka inträffade alltså, som tur var. Jättarna, insåg jag så småningom, var vi människor, jag själv och mina syskon. Eftersom älvorna var så små, blev vi stora som jättar i förhållande till dem.

Hela sommaren iakttog jag och fotograferade älvorna och deras liv på ängen. Ibland vågade de sig fram till våra bärbuskar och vårt jordgubbsland. Särskilt sedan hösten kommit, såg jag dem ofta i vår trädgård. De behövde väl äta sig feta innan de skulle gå i ide för vintern, tänkte jag. Så en dag i november, var de plötsligt borta. Jag såg dem ingenstans. Jag spanade efter dem några dagar, men förstod att nu hade de gått i ide för vintern. Det retade mig lite, att jag inte visste var de hade sin vinterbostad. Men till slut, gav jag upp letandet och gick upp på vinden igen, med tomtens käpp och fantasins glasögon.

Där finns de nu i väntan på nästa vår.